

друго. Тамъ и тя ще го посѣщава, и той ще я спожо-
да. А послѣ, по-лесно е за уреждане.

При тази мисълъ, като че му поотлекна. Той се
спрѣ, обсъди и рѣши да ѝ съобщи, вѣрвайки, че Ана ще
се съгласи. И недоразумението ще се изглади.

Самъ той намираше, че не нѣкакво духовно родство
ги свързва и че нейната любовъ е толкова силна, та
заплашва; но пакъ не можеше да си помисли, че той
би се лишилъ отъ нейната дружба.

И да заглади послѣдната срѣца, той рѣши да по-
говори съ Ана. Оставаше само да направи първата стъп-
ка. Той знаеше, че жената, колкото да е сърдита, щомъ
обича — не може да устои на разкаялия се любимецъ.
И като видѣ, че прозореца ѝ свѣти, приведе се отъ
своя прозорецъ и похлопа стѣклата.

Щомъ чу тропота — тя трепна. Омълча се, сѣкашъ
да се възпротиви на надѣлѣлото желание да му се оба-
ди; ала не можа да устои и туку се приближи до про-
зореца, отвори го и издаде глава.

Той я видѣ и прошепна: — искамъ да си погово-
римъ, може ли?

Тя замълча — искаше да откаже. Но устата сами
произнёсоха: ела!

Слѣдъ тая дума тя се одръпна, ядосана на себе си
и махна отрицателно рѣка: — защо, защо го повикахъ!
се каеше тя и скочи да заключи вратата. Ала до като
прѣкрачи до тамъ — вратата се отвори и той влѣзе.

Тя се дрѣпна веднага и седна безъ да го погледне

— Сънь не ме вземаше, започна той. — И като
видѣхъ, че прозореца ти свѣти . . .

— А по-добрѣ би било, — отвърна тя, — да не се
повтаряха тия наши срѣци, които . . .

— Не, Ана; азъ размислихъ и се разкаяхъ. Наистина азъ не трѣбваше тѣй . . . но азъ намислихъ нѣ-
що, което . . .

— Което, — го прѣсѣче тя:

— Ти си за мене необходимъ другарь. Но въ на-
чалото трѣбва малко благоразумие. Нека за сега ти се
прѣбирешъ въ града. Тамъ можешъ да си намѣришъ
стая. Тогавъ ще можемъ да се срѣщаме, макаръ и по-
рѣдко. Но послѣ, когато хората посвикнатъ, ще му на-
мѣримъ леснината. Знаешъ, трѣбва тактъ. Тѣй извед-
нажъ може да се повдигне толкова шумъ.